Bánffyhunyad, 1903. augusztus 3. – Budapest, 1974. április 6.

Egy járásbírósági telekkönyvvezető gyermeke. Érettségi vizsgái után, 1924-tól az Igazságügy-minisztérium számvevőségén dolgozott. 1937-ben a pécsi Erzsébet Tudományegyetem Jog- és Államtudományi Karán államtudományi doktorátust szerzett. 1945. februárban belépett a Szociáldemokrata Pártba. A Közszolgálati Alkalmazottak Szabad Szakszervezetének titkárává választották. 1945. júniusban kinevezték Nógrád–Hont vármegye főispánjának és közellátási kormánybiztosának. 1946. februárban rendőr altábornagyi rendfokozatban az Államrendőrség országos főkapitánya lett. 1948-ban a pártegyesítés után az MDP tagja, bekerült az V. kerületi pártszervezet vezetésébe. Az 1949. május 15-i országgyűlési választásokon a Magyar Függetlenségi Népfront országos listájáról került be a törvényhozásba. 1950. augusztus 16-án az ÁVH letartóztatta, a szociáldemokraták elleni koncepciós perben 15 év fegyházbüntetésre ítélték, képviselői mandátumától megfosztották. 1955. november 26-án szabadult, 1956. augusztus 7-én rehabilitálták. 1956. december 24-ig a Budapesti Takarékgyújtós Üzem és a Belkereskedelmi Hűtő- és Üzletberendező Hivatal jogtanácsosa, átigazolták az MSZMP-be. 1956. december 24-én a mezőgazdasági és élelmezésügyi miniszter első helyetteseként kinevezték az Országos Erdészeti Főigazgatóság vezetőjének. 1966-ban nyugdíjazták, a Dunakanyar Intéző Bizottság elnöke lett.